

LBRIS

We know
books

VIRGINIA HEATH

**SALVAREA
UNUI CRAI**

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

VIRGINIA HEATH

SALVAREA UNUI CRAI

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA MOȚATU

 DREAM
BOOKS

1

Octombrie 1826

Giles Sinclair lua foarte în serios responsabilitatea de a fi un fiu de-a dreptul dezamăgitor în toate aspectele vieții sale. Atât de în serios încât, dacă o singură săptămână trecea fără critica mâniașă a tatălui său față de purtarea lui nepotrivită, se considera un eșec total. După vreo două săptămâni îngrijorător de liniștite, cu doar o ciocnire minoră din cauza unui pariu nesăbuit care ajunsese la urechile din ce în ce mai surde ale ducelui de Harpenden, era hotărât să facă din petrecerea costisitoare din noaptea aceasta un succes răsunător și scandalos, la timp pentru audiența sa săptămânală de a doua zi cu dezaprobatorul domn.

În vreme ce privea mulțimea eclectică și își îngăduia un rar moment de satisfacție, sorbi din sucul de mere, în mod strategic deghizat într-un pahar de șampanie înalt, din cristal, pentru ca nimeni să nu își dea seama că el era complet treaz. Cei măreți și cei buni, cei faimoși, precum și infamii erau îngărmădiți cu toții în moderna sală de bal cu tematică egipteană din conacul său din Bloomsbury. Trecuseră două ore și totul mergea ca pe roate, câțiva dintre oaspeții mai scandalosi fiind deja beți turtă. Peste o altă oră sau cam așa ceva, cei mai mulți dintre ei urmau să fie amețiți, și lucrul acesta era întotdeauna amuzant. Când toți aveau să verse pe caldarâm la primele ore ale dimineții, era imperativ ca o mână bună dintre ei să se fi făcut complet de răs, pentru a fi sigur că cel mai recent și mai aranjat din pripă „Bal anual al desfrânaților“ era chiar și mai șocant decât cel trecut. O altă dovadă a unor concepții meschine și, sincer, singura răzvrătire a lui împotriva tuturor minciunilor pe care părintele său le spusese lumii. Minciuni care îi ruinaseră viața lui Giles

din ziua în care aceasta începuse, dar pe care conștiința lui nu ar fi permis niciodată să le dezmintă.

–Voiesc ca fiecare pahar să fie umplut cu vârf, Dalton, și nu cu chestia aia ieftină de care ai făcut rost de la cunoștințele tale dubioase din port. Folosește șampanie *Veuve Clicquot* fără teamă și nu face nici un secret din asta.

Nimic nu îl inflama mai tare pe duce decât cheltuiala nechibzuită pe plăceri frivole. Mai ales dacă credea că el o finanțase în întregime.

Bineînțeles că nu era așa.

Din principiu, Giles nu cheltuise în zece ani nici măcar un bănuț din alocația sa. În schimb, precum Robin Hood, o folosisese pe ascuns pentru a repara multele fărâdelegi ale tatălui său, îndreptând în mod anonim faptele rele, în vreme ce își ducea traiul de pe urma propriei inteligențe și perspicacității în afaceri. Ba chiar făcuse o treabă a naibii de bună, destul cât să își poată permite să umple toate căzile de baie din Bloomsbury cu cea mai fină șampanie, dacă dorea, și încă îi mai rămânea mărunțiș pentru o nouă pereche strălucitoare de cizme de la Hoby.

Bineînțeles că bătrânul nu știa nici asta.

Nimeni nu știa.

O astfel de cumpătare, de hotărâre încăpățânată, filantropie și muncă asiduă nu ar fi făcut decât să îi încurajeze pe oameni să îl reevalueze, iar lucrul acesta nu ar fi fost deloc benefic atunci când îi era atât de convenabil să fie subestimat. Și era de la sine înțeles că acel mic secret sordid avea să îi ruineze cu desăvârșire reputația cumplită, iar lucrul acesta îl dezamăgea cel mai mult pe tatăl său. O ironie cu două fețe care întotdeauna îl amuzase, fără greș.

–Șampanie *Veuve Clicquot*? Valetul său cu veleități de majordom își dădu peste cap singurul său ochi. Chiar dacă jumătate dintre oaspeți sunt deja atât de beți încât nu ar deosebi șampania *Veuve Clicquot* de pișatul de cal? Este o risipă îngrozitoare de șampanie bună, dacă ar fi să mă întrebăți.

–Dar nu te-am întreat, nu-i așa, Dalton? Niciodată nu te întreb și cu toate astea mă plictisești cu părerile tale nedorite.

Giles luă din zbor un aperitiv înainte de a-l izgoni cu un gest cu mâna pe servitorul total nepotrivit.

–Șampanie pentru toată lumea, și acesta este un ordin.

–Da, stăpâne.

Cu insolența sa obișnuită, Dalton se înclină, apoi se îndepărtă alene, în vreme ce piciorul lui de lemn sculptat lovea zgomotos pardoseala solidă din marmură, pe care Giles o importase, cu mari cheltuieli, din Italia.

Ambele lucruri îl înfuriaseră pe duce.

Podeaua din marmură, pentru că îl costase o avere, precum și majordomul său, pentru că, deși nu era complet lipsit de un braț, alături de un ochi și de piciorul său, acesta pierduse vreo două degete de la mâna stângă.

Dalton își pierduse toate acele părți ghinioniste ca tânăr marinăr în Bătălia de la Trafalgar, dar fusese plătit regește să spună în mod solemn, tuturor celor ce se întâmpla să întrebe, că nu-i făcea plăcere să vorbească despre fosta sa viață de pirat acum, când încerca să fie respectabil.

În timp ce un stol de valeți îmbrăcați în livrea împărțeau pahare proaspăt umplute oaspeților săi, Giles o simți înaintea sa aceasta să vorbească, sau mai degrabă o mirosi. Mirosul amețitor de trandafiri grei de vară cu nuanță de piersică și cea mai mică picătură de vanilie era un parfum la fel de unic ca neconvenționala și iritanta femeie care îl purta.

–Vei fi încântat să afli că Lady Sewell și acel conte rus îngrozitor, pe care insiști să îl inviți de fiecare dată, sunt în toila unei întâlniri amoroase în camera ta de muzică.

Avea o înclinație către rochiile îndrăznețe și moderne, în ciuda dorinței sale de a se confunda cu peretele, iar cea din seara aceasta era deosebit de frumoasă. Mătasea ca de fildeș îi cuprindea curbele în cele mai potrivite locuri, în vreme ce scelipirile cochete de roșu de la tiv și funda mare, care îi sublinia talia fină, îi complimentau perfect părul negru. Așa cum îi stătea în fire, părul acela era aranjat într-un stil plin de măiestrie, dar asimetric, care se opunea simetriei ce era la modă. Cu toate acestea, i se potriva, pentru că nu era neapărat o femeie care mărșăluia în propriul ritm de tobe, ci una care îi făcea pe toți ceilalți să pară că nu țineau pasul. Era, ca întotdeauna, uimitoare – nu că el i-ar fi spus-o vreodată, desigur.

–Bănuiesc că acest incident șocant trebuie neapărat să apară în ziarul tău de mâine, cotoroanțo?

–Ca de obicei, nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Domnișoara Diana Merriwell își sorbi șampania cu o nonșalanță meșteșugită, în vreme ce privi la marea de mătase care se rotea pe ringul de dans mai degrabă decât la el. Dar asta nu este deloc o surpriză. Își livra întotdeauna insultele lipsită de orice expresie, pentru un efect maxim, și lucrul acesta făcea întotdeauna ca ochii ei verzi, de felină, să strălucească. De cele mai multe ori, ceea ce spui nu are nici o noimă, dragul meu Lord Bellingham, și, mărturisesc, am renunțat de mult la orice speranță că va avea vreodată. Dacă nu ai fi atât de strâns legat de cumnatul meu, m-aș fi spălat pe mâini de tine de iarna trecută... dar din nefericire...

Oftă, ca și cum simplul fapt că îl cunoștea era o inconveniență imensă. Continui să persisti la periferia vieții mele, ca un miros neplăcut.

Giles nu se simți jignit de vorbele ei. În ultimele douăsprezece luni, aceasta spusese lucruri mult mai rele, și la fel și el, pentru că asta făceau ei: se duceau.

– Atunci negi categoric toate contribuțiile tale valoroase aduse coloanei de bărfă care apare în ultimul timp în *London Tribune*?

– Ca și cum instituția aceasta ar avea vreodată încredere într-o femeie pentru a scrie știri.

– Dar tu ești Diana – zeița vânătorii și vânător al adevărului.

Ea își înăbuși un căscat.

– Pur și simplu, editez unele dintre povestiri din punct de vedere ortografic și gramatical, ca să-mi treacă timpul. Cum puteți voi, aristocrații, să suportați plictiseala monotonă a unei vieți insipide în tihnă?

O altă întepătură bine plasată, care îl făcu să zâmbească. Ei îi plăcea la nebunie să îl pună la punct. Nimic din ceea ce era aici nu o impresiona.

– Și iată-mă impresionat în tăcere de aplombul tău jurnalistic, dar din păcate... Privi și el îndelung la ringul de dans, ca și cum era plictisit de moarte de toate cele. Dacă aș fi știut că nu ai cu adevărat acreditare de presă și că nu ești decât o gramaticiană care caută nod în papură, nu te-aș fi invitat nicicum aici, în seara asta. Și acum sunt necăjit pentru că, dacă nu tu împrăștii toate scandalurile șocante ale acestei seri în ziarul tău de doi bani de mâine, atunci cine o va face?

– Cu siguranță un mister... dar sunt sigură că nu trebuie să te îngrijorezi. Atunci când cineva face curte scandalului așa cum o faci tu, Giles, în mod inevitabil vorba umblă. Îi aruncă strâmb o privire plină de înțelesuri. Și pe deasupra și iute... așa că tatăl tău cu siguranță va scoate fum pe urechi la timp pentru audiența ta de mâine, exact așa cum aveai de gând.

Inteligența ei șireată ustura întotdeauna.

– Ca de obicei, nici eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, Diana.

Cu cât o cunoștea mai mult, cu atât era mai convins că ea îl citea ca pe o carte, iar lucrul acesta îl agasa. Pentru că lui Giles îi plăcea să creadă că el era întotdeauna cea mai șireată persoană din încăperea și cu câțiva pași înaintea mulțimii –, dar ea se afla mereu imediat în urma lui. Sau, de cele mai multe ori, el se afla în urma ei.

– Nu este deloc surprinzător nici faptul că rareori ceea ce spui tu are vreun sens. Știi că te tolerez doar pentru că cel mai bun prieten al meu

s-a căsătorit cu sora ta, nu? Deși pentru mine este în continuare un mister motivul pentru care s-a aliat cu o astfel de adunătură de oameni de rând.

Se strâmbă în timp ce sorbi din băutura, deși buzele i se curbară pentru că și lui îi plăcea grozav să o pună la punct. Ea își purta obârșia vulgară ca pe o medalie și uneori o mânua ca pe un scut, pentru a evita atenția nedorită.

– Noi, cei cu sânge albastru, trebuie să ne asigurăm puritatea speciei, altfel civilizația, așa cum o cunoaștem noi, va lua sfârșit și va izbucni haosul.

Asemenea lui, nici ea nu se simți deloc jignită.

– Atunci negi categoric faptul că te străduiești din răspuțeri să îl nervezi pe tatăl tău pur și simplu de plăcere?

Nu era de plăcere. Era o necesitate. Singura cale posibilă de a-l pedepsi pe ticălosul duplicitar pentru multele sale păcate nechibzuite.

– Nu prea este vina mea că este dezamăgit de mine, la fel cum nu este vina mea că m-am născut astfel.

Era o minciună sfruntată, iar el bănuia că ea o știa, dar mai degrabă ar fi murit decât să permită ca ea să vadă un strop din tristul adevăr.

Deși era adevărat că nesuferitul duce de Harpenden își considerase întotdeauna unicul fiu nevrednic din toate punctele de vedere, Giles folosisse rebeliune directă ca pe un mecanism de apărare cu mult înainte să descopere *Secretul Murdar* și că era cu adevărat nevrednic din toate punctele de vedere. În momentul acela, fusese prea târziu să se bucure de revelația iluminatoare. Însăpăimântătorul zar fusese aruncat, cartea destinului fusese jucată și cu adevărat nu avea ce face în afară de singurul lucru care îi făcuse țândări întreaga lume. O perspectivă care nu l-ar fi deranjat nici cât negru sub unghie dacă ar fi fost doar el afectat. Din nefericire, teribilul, dezgustătorul și toxicul adevăr avea consecințe teribile asupra multor oameni nevinovați și, din nefericire, el nu reușise să moștenească inima nesimțitoare, de granit, a tatălui său. Dacă ar fi moștenit-o, el însuși ar fi aprins fitilul, apoi și-ar fi tras un scaun și s-ar fi bucurat de o farfurie întreagă de biscuiți în timp ce ar fi privit ilustrul nume Harpenden făcând implozie în mod spectaculos în văzul opiniei publice.

– Aud zvonuri cum că ești pe cale să faci un lucru pe care tatăl tău îl aprobă din toată inima... și că, în sfârșit, meriți feliicitări.

De data asta, sorbi cu prea multă nonșalanță din șampania ei, ca și cum ar fi stat la pândă, deși lui nu-i dădea prin gând deloc pentru ce.

– Feliicitări?

– Numele Dahlia Regis îți spune ceva?

– Dahlia cea cu ochi de porumbiță, fiica rotofeiului postăvar?

– Cu siguranță că vrei să spui râvnita Dahlia cea cu zestrea nou dublată? Îl privi drept în ochi. Sau poate că „Dahlia cea hotărâtă să devină ducesă“ ar fi o descriere mai bună dacă zvonurile pe care le aud despre perechea pe care o faceți sunt adevărate?

Nu putu decât să râdă de absurditatea sugestiei ei.

– Sigur nu crezi ca eu sunt implicat romantic cu domnișoara Regis? Pentru că este mult prea bine-crescută pentru gusturile mele destrăbălate.

Și mult prea insipidă. Nătânga Dahlia era porecla ei în cluburile domnilor pentru că aceasta nu putea conversa fără îndemnuri din partea stăruitorului ei tată, dar Giles era prea gentleman să repete porecla aceasta în afara unui club de domni.

– Nu implicat, Giles. *Logodit*.

– Ai nevoie de surse mai demne de încredere, Diana.

Două sprâncene negre se uniră, consternate.

– Nu sunteți logodiți?

– Nu este genul de oroare pe care un bărbat să o uite. Și, dacă ar fi să îmi sacrific libertatea în închisoarea fetidă a capcanei preotului – lucru pe care în mod absolut nu îl voi face vreodată –, nu aș alege o viitoare ducesă care nu este nici măcar în stare să scrie cuvântul ducesă fără ajutor. Biata Dahlia, fie binecuvântată, este la fel de lipsită de strălucire ca lumânarea unui sărac, și unde este provocarea?

Adevărat, lui Giles îi fusese întotdeauna milă de fată. Nerușinatul ei tată, care se cățăraseră pe scara socială, o promovase sezon după sezon, fluturând ca momeală zestrea ei în continuă creștere pe sub nasul oricărui domn ce deținea un titlu, cu atâta lipsă de subtilitate, încât o făcuse pe biata fată de răs când nimeni nu mușcase momeala. Aparent, până și vânătorii de zestre aveau standarde, pe care bălbăita domnișoară Regis, cu temperamentul dulce, nu reușea niciodată să le îndeplinească.

Diana îi atinse brațul. Un gest neobișnuit și plin de simpatie din partea unei femei care se străduia din răspuțeri să își mascheze orice emoție, cu excepția disprețului, și o atingere pe care el o simțea de obicei oriunde, pentru că ea avusese întotdeauna un astfel de efect inexplicabil și profund asupra lui.

– Tatăl ei și al tău au luat cina împreună de două ori, și asta doar săptămâna trecută.

Se aplecă să șoptească, ca nu cumva să o audă altcineva.

– O dată la casa Regis din Bruton Place și o dată la clubul White. De asemenea, am o sursă de încredere în domeniul legal, care este convinsă că înțelegerile au fost deja întocmite și semnate.

– Semnate?

Nu se îndoia de validitatea informației. De când *London Tribune* o angajase pe Diana, calitatea incendiară a articolelor sale, printre altele, se îmbunătățise. Cu ea ca vârf de lance al rubricii de scandal și misterioasa Santinelă care domina știrile, ziarul era o forță de temut într-o asemenea măsură încât mulți pierde-vară precum și toate celelalte ziare rivale se temeau acum de el. Chiar luna trecută un dezmațat vânător de zestre fusese obligat să fugă din oraș din cauza unuiia dintre expozeurile *Tribunei*.

Diana dădu afirmativ din cap.

– Am o altă lady care pretinde că doamna Regis a fost auzită, chiar ieri, la o serată, lăudându-se de iminenta ridicare a fiicei sale în cele mai înalte eșaloane ale societății.

Giles oftă cu obidă, căci ridicolul zvon avea dintr-odată sens.

– Ducele tot încercă de ani buni să mă însoare. În fiecare lună scoate la înaintare o altă candidată pe care să o iau în considerare.

Aparent, era datoria lui solemnă de a livra descendenței Harpenden alți moștenitori care să o continue în eternitate, fără să regrete că, făcând astfel, Giles ar fi perpetuat minciuna tatălui său. Toate tinerele debutante de familie bună defilaseră prin fața lui timp de un deceniu. În mod limpede, acum ajunsese la fundul butoiului dacă biata domnișoară Dahlia Regis era viitoarea concurentă, căci aceasta nu era nici tânără debutantă, nici de familie bună.

– Îmi sunt întotdeauna prezentate ca un fapt împlinit.

Alături de porunca răcnită de a-și face datoria.

Familia Sinclair fusese obsedată de simțul datoriei din timpuri imemorabile și a alege să nu o îndeplinești era un păcat capital, indiferent cât de nobile erau motivele sau cât de nefondată legalitatea. Ducii zămisleau moștenitori care zămisleau moștenitori fără nici o ezitare și ducele se aștepta ca Giles să ignore *Secretul Murdar* și să facă același lucru fără să se plângă. Deși tatăl lui nu avusese niciodată curajul să încheie o înțelegere până acum.

– Madame Devy îi pregătește trusoul domnișoarei Regis.

Ceva ciudat învolbura ochii frumoși ai Dianei. Îngrijorare poate. Regret? Milă?

– I s-a poruncit să brodeze fiecare articol de îmbrăcăminte cu aceste inițiale.

Scotoci prin săculețul ei fermecător de frivol, minuscul și împodobit cu mărgelile, înainte de a-i înmâna o mică bucată dreptunghiulară de pânză. Pe ea erau împletite literele D, G și S. Giles presupuse că D era numele de botez al miresei și că S trebuia să fie de la Sinclair.

Giles nu se putea gândi la un alt viitor duce fraudulos cu numele de familie începând cu acea literă, și litera G puse pecetea asupra sortii lui.

–Mireasa i-a spus în secret lui *madame* Devy că, deși părinții săi au afirmat că a fost întotdeauna destinată să facă parte din nobilime, ei tot nu îi vine să creadă că îi este sortit să fie ducesă. Pretindea că era buimăcită de toate emoțiile.

Giles privi lung la literele brodate, simțindu-se din cale-afară de nefericit.

–Cine ți-a spus asta?

–*Madame* Devy însăși... îmi este datoare cu un favor... Îmi pare rău, Giles, dar sursele mele sunt de încredere. Altfel nu ți-aș pomeni de asta.

Cu siguranță că în ochii aceia verzi enervanți era acum milă... chiar dacă probabil mai degrabă pentru mireasă decât pentru el.

Biata Dahlia!

Hotărârea aspră a tatălui său de a-l vedea pe Giles căsătorit era suficientă pentru a-i da acelei nefericite femei dulci o asemenea falsă speranță nemiloasă. Dar cât de al naibii de tipic pentru acesta să îl lase pe dezamăgitorul său fiu să o distrugă.

–Nu mă căsătoresc cu Dahlia Regis!

Nici cu altcineva, de altfel. Din pricina *Secretului Murdar* nu putea – nu avea să o facă – să pedepsească atât de crud pe nimeni.

–Persoana mea de contact de la revista *The Times* spune că anunțul apare în două zile. Îl strânse iar de braț, făcând ca fiecare terminație nervoasă a lui să ia poziție de drepti. M-am gândit că ar trebui să știi.

Și, spunând asta, dispăru din nou în mulțime; parte din ea, dar distinctă, așa cum îi stătea în fire.

2

La ora 10.00 în dimineața următoare, cu o oră înainte de ora obișnuită a întâlnirii lor și cu trei ore bune înainte de ora la care își făcea de obicei apariția, ciocăni la ușa de la intrare a ducelui.

Bătrânul întrecuse prea mult limita de data asta!

Nu închisese un ochi noaptea trecută, făcându-și griji pentru cât de distrusă avea să fie Dahlia când toate iluziile ei aveau să fie zdrobite, și un faptul că aceasta urma să ajungă din nou de răsul lumii. Faptul că, fără să vrea, avea să fie responsabil de lucrul acesta îi apăsa puternic conștiința. Nu avea deloc importanță că nu avusese nimic de-a face cu ipocrizia aceasta, nu-i făcuse nici o promisiune fetei și nici măcar nu vorbise cu ea de cel puțin cinci ani. Insuportabila minciună fusese spusă în numele lui, așadar, de îndată ce îi va fi spus părerea sa dușmănosului și mincinosului său tată, avea să îi facă el însuși o vizită biete domnișoare Regis pentru a-i da veștile rele cât putea de blând.

O sarcină apăsătoare de care se îngrozea.

–Lord Bellingham? Majordomul era în mod limpede uimit să îl vadă. Vă așteptam abia peste câteva ore.

Giles nu mai avea nici un comentariu prostesc și obraznic.

–Unde este?

–În biroul dumnealui, milord... Majordomul încercă să țină pasul cu el în timp ce Giles înaintă cu pași apăsați. Dați-mi voie să vă anunț... vă rog... știți cât de tare îi displace să fie întrerupt fără să fie avertizat mai întâi. Servitorul se aruncă, practic, în fața ușii stăpânului său, ca o baricadă, înainte ca Giles să apuce să dea buzna. Cu o expresie de implorire. Vă rog, milord... V-aș ruga să vă amintiți că, în absența domniei voastre, personalul este cel care, inevitabil, îi va îndura mânia după aceea.

Giles știa asta mai bine decât oricine și, în mod normal, ar face tot posibilul să le micșoreze suferințele, dar astăzi nu se putea altfel.

–Dă-te laoparte, Carruthers, și fă-te dispărut. Bănuiesc că dimineța asta nu va fi frumoasă pentru nici unul dintre noi.

Chipul lui Carruthers se albi, dar acesta aprobă din cap cu resemnare, prea obișnuit cu dinamica toxică a familiei ca să se îndoiască fie chiar și pentru o secundă.

–Îmi pare rău, milord.

–Nu la fel de mult ca mie.

Dar, spre marea lui uimire, ducele nu își ieși din fire când Giles dădu ușa de perete. Ridică ochii cu răceală preț de o clipă, apoi se reîntoarse la registrul său contabil și rămase nemișcat chiar și când Giles țipă, aplecac peste pupitrul său.

–Dahlia Regis! Nu te gândești nici o clipă la sentimentele nimănu, încât ai implica o domnișoară nevinovată în lupta noastră și în minciuna ta cu atâta indiferență?

Penița ducelui scrijeli neperturbată niște cifre.

–Închide ușa, Carruthers.

Doar când aceasta se închise cu un clic, catadicsi să îl privească așa cum se cuvine pe Giles, cu o expresie calmă, nu furioasă, ca de obicei.

–Cine ți-a spus?

–Nu te privește.

–Exact așa cum nici asta nu te privește pe tine.

Avu tupeul de a se apuca din nou de scris, până când Giles îi smulse tocul.

–Ai semnat deja înțelegerea și ai dat un anunț de logodnă în ziarul *The Times*, dar aparent nici asta nu mă privește?

–Am renunțat de mult la orice speranță că îți vei face datoria, prăpăditule.

–Așadar, te-ai gândit că dacă plănuiești fiecare detaliu al nunții mele fără știrea mea s-ar putea să nu observ nimic până după ce fapta era încheiată? Ultima oară când am verificat, Excelență... Lui Giles nu i se îngăduise niciodată să îi spună bărbatului tată, nici nu simțise vreodată legătura aceea emoțională cu bărbatul pentru a-și dori să o facă. Un mire trebuie să fie prezent la nunta sa pentru ca ceremonia să fie valabilă din punct de vedere legal!

–Mirele va fi prezent! Ducele se ridică în picioare, gura curbându-i-se în rânjelul familiar de ură pură în timp ce lovi pupitrul cu pumnul. Pentru că mirele sunt eu!

–Poftim?

Giles nu putea fi mai surprins nici dacă bătrânul ar fi executat gol un dans cu evantaie, pe masă.

–Tu te căsătorești cu Dahlia Regis? Făcu câțiva pași înapoi în timp ce bomba aceea lipsită de gust se marina în suc propriu. Tu?

–Acordurile au fost într-adevăr semnate, mireasa este încântată și anunțul din *The Times* asta va spune mâine.

–Dar este mai tânără decât mine!

Cu câțiva ani buni mai tânără. Biata Dahlia era poate considerată coaptă după standardele unei debutante, însă era încă destul de tânără cât să fie fiica ducelui.

–Are mai puțin de jumătate din vârsta ta! Lucrul acesta este... obscen!

–Obscen? Ducele căscă ochii. Crezi că îmi lipsește vigoarea, stârpitură? Sau îndrăzneala? Te asigur că le am pe ambele din plin!

În timp ce tatăl său îi râdea în nas, în mintea lui Giles se materializă o imagine pe care acesta nu și-o dorea. A bieteii și nefericitei Dahlia întinsă sub ducele decrepit, cu ochii mari și și îngrozită, în timp ce acesta găfăia și se opinea deasupra ei.

–Îți aduc la cunoștință că încă mai pot procrea un moștenitor!

O afirmație care îl făcea să verse.

–Pe cât de hidos este gândul la această posibilitate, se pune întrebarea de ce? Asta dacă nu cumva pui la cale moartea mea și ai nevoie de cineva în schimb.

–Am nevoie de un moștenitor... nu de o afurisită de piesă de schimb, băiete! Un moștenitor așa cum se cuvine, pentru orice eventualitate! Procreat într-o căsătorie legală, de necontestat, în văzul întregii lumi!

În vreme ce Giles se clătină în fața acestei noi și perverse turnuri în haznaua fetidă care fusese întotdeauna relația lor, tatăl său se lăsă pe spate în fotoliu, părând mai bătrân și mai obosit decât îl văzuse el vreodată, în ciuda obișnuitei ieșiri furioase.

–Situția este acum prea incertă pentru a risca să las ducatul doar pe mâna ta...

–Situția a fost întotdeauna incertă. Luă și el loc, cu noduri în stomac din cauza neprevăzutei și îngrijorătoare turnuri. Și totuși până astăzi nu a părut să te deranjeze niciodată destul încât să îți corijezi minciuna.

Deși pe Giles îl deranjase întotdeauna.

Din momentul în care, cu patru ani în urmă, descoperise că mama lui adevărată era amanta tatălui său și nu soția acestuia, înșelătoria îi apăsa greu conștiința. De asemenea, îi dăduse lumea peste cap. Schimbarea lucrurilor, stricase totul și îi interzicea propria viitoare familie fericită la care visase mereu. Și avusese atâtea planuri, mai ales să facă totul pentru copiii lui, lucru pe care dușmănoșii săi părinți nu îl făcuseră în copilăria sa.